

Van een strooien dakje

“Alles is stom en ik ben over Joe gestruikeld ...!”
Een humoristische kleuter kruipt op schoot bij H el ne Van Marcke,
die automatisch haar balpen bovenhaalt en tattoos op
zijn handjes improviseert.

Tekst Isabelle Vander Heyde

Een T-rex links, een bloem rechts, en de bui gaat weer liggen. Joe zelf laat met enthousiast geblaf weten dat alles van zijn kant ok  is - thanks for *asking*. En al die tijd blijft de interieurarchitecte mijn vragen beantwoorden alsof er geen vuiltje aan de lucht is. We zitten aan het kookeiland van Grasdakkie, een Knoks polderhuisje dat ze met veel liefde omtoverde tot familiale vakantiewoning. Witte kalkverf, een gietbetonnen vloer, een Breccia Di Nola keukenblad, Iroko schrijnwerk en Mortex keukenkastjes zorgen voor een minimalistische, maar warme sfeer, terwijl grote raampartijen de omliggende natuurpracht naar binnen uitnodigen. Het is een grillige meidag, de lucht schippert tussen dreigend grijs en helderblauw, en het huis vult zich met het geraas van de wind  n de kinderen. Maar chaos lijkt haar niet te deren, integendeel. Hoe rustig en clean het interieur ook is, er hangt iets wilds in de lucht. Grasdakkie, Afrikaans voor strooien dakje, belichaamt dan ook als geen ander de eeuwige contradictie van H el ne: de drang om naar buiten te ontsnappen versus de haast nostalgische genegenheid voor wat zich binnenshuis afspeelt, de rust versus de chaos. “Iemand vroeg me ooit of ik eerder een huismus of een nomade ben,” lacht ze. “Ik twijfelde geen

seconde: huismus! En toen besepte ik dat ik sinds mijn twaalfde nooit langer dan twee weken in hetzelfde bed heb geslapen ...”

De Belgische interieurarchitecte pendelt tussen haar studio's in Gent en Parijs, en komt wanneer het kan tot rust in Knokke-Heist. Maar evengoed volgt ze werven op in Zwitserland of Spanje, of verkast ze een maand naar het Zuiden of Afrika om uit te blazen  n razen. Ze groeide op in een uitgebreide familie met telgen die zich heinde en verre vestigden. Samenkomen gebeurt letterlijk in de vier windhoeken, voornamelijk in de familiehuizen in Spanje en Namibi . Ik wil weten wat ‘een familiehuis’ voor haar betekent: wat maakt van een huis een thuis? “Herinneringen! En de juiste energie. En dat hoeft zeker niet de plek te zijn waar je het meeste verblijft. Ik ben dol op de Gentse woning die ik zelf heb verbouwd, maar ik zal altijd het huis in Spanje verkiezen. Daar is er geen dagelijkse sleur, daar maken we allemaal samen herinneringen, daar is het vakantie. Alsof zo'n huis eventjes de deur opent naar een wereldje waarin de tijd net iets minder snel gaat en je net iets meer mag - *ietsiemeer*, zoals het Afrikaanse gezegde klinkt. En misschien nog belangrijker: daar is er na-

